

מח: ר"ן

עין משפט
גר מצות

בזו א מ"י פ"ה מהל'
נדרים הל' : (ופי"א)
מהל' תמיד הל' י' סמב
לזיון רמב טוש"ע י"ד
סימן רכג סעיף ג:
י"ב טוש"ע ח"מ סימן
קל"ה סעיף ה:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות

[illegible]

שבוט מחזיר לי הסודר
שכל וכו' וכן כן והכל על
מנ' יצא ל' דרך יסודא א'
ל' כ' פ' פ' ל' ומהם
ממנה לבקט מהמשה
ל'ס' וכלו דוקא סודר
ל'ר' וכו' ש'ן הממנה
דקאמר הדד' סודר
ל'ס' ש'ת' דל הקי'ן
ל' סק' ל' מעכש' ע'
ל'מקל וכו' מק' ל'
ע'למ' מ'ס' דמק' ש'
ל'ר' מ' ל'א ל'ר' וכו'

השותפין פרק חמישי נדרים

ממנו יופי דכסנא. שהיה נגזר
היו בר כרך לורבא מרבנן
אוסט. וחס תלמוד דהא אע"ג
דהא תבנין לעילוי דמאן דלסר

ההוא גברא דהיה ל
כיפי דכיתנא אסרינה
ליה ואי הואי בר כרך
להון (6) ליקני הדין וא
מרבנן לקנייה מאי אס
מנת להקנות הוא וכי
לא קני "ורב נחמן אמר
על מנת להקנות הוא
לימא לן דסודרא אוי
= יעוד סודרא קני על
השתא הלין ניבסין
הוי בר כריה צורבא
סודרא למריה אמר ל
מתנת בית חורון דקני
ולא קא קני "וימינא אס
מוכחת עליו וימינא א
דאמר "אפילו ויתור
אמרו חכמים כל מתנת
תהא מקודשת אינה
תא לאתויי הא מילתא
לאתויי לשנא בתרא

הדרן עלך השותפין

[illegible]

עד שחשקה הוא ע"י הקצין הספר
 וקנה שפיר וקנה אהרן לזמן; וישאן
 דלדו ע"י פסקו היה דלמחל אף על
 יולאם לטעור לטעור דכבודא קמי על
 דל בחלמיש מדי ה"נ שמשני מנה א
 ע"י מ"ה לטעור לשון ה"נ הוא ולא
 ע"י ה"נ הוא לטעור ע"י שני ו"י שני
 איש מושע לטעור ע"י אלכס ו"י ו"י
 סוכד נחמן דלמחל לטעור ע"י שני
 סוכד החותם הסוד; ו"י שני
 ו"י מוחי ע"י לטעור א"י ד"ה שוק
 סוכד א"י דמחל לטעור כלל נחמן א"י
 ד"ה שוק ד"ה שוק סוכד לטעור לשון
 א"י א"י א"י לטעור א"י

פשתן. ואז דאמרי שהיה משמט עצמו
אני פשתן: ואי הוה בר כרך לורבא
מי יורש נכסיך: ליקני הדין דאי הוי בר
דלכמי לא הוי בר כריה בעולם והוה
ליה מוכה לעובר והמוכה לעובר לא

[illegible]

הדרן עלך השותפין

משהו סעודה ואסור (ו) הואיל ומחזיק
דקא בעי דיאלא אלא לא קנה אידך
מילתא אסור: ולא לאסויי הא מילתא
נשה וסמך תנאי פסול דפסול לדיבוריה
בר בריה לזרבה מרענן לקיימא בזה
אי לא לאסויי הא מילתא דשמיני כפי
ותו משהו דכפי דתנא: לא לאסויי
דאמר בעיטא אפי' ח"ל וכן לפניך שיבא
לחמך וכן הדין ח"ל: הוה בר בריה
הי עיל ממל להטות הוא:

הדרך על השותפין

בן אוחם הקנאה בין שהקניו בקנין
 דלחיו גופים אמר בפרק האשה שנפלו
 בנאם הוה ס"ד דרב ממון דהבא כיון
 דאמי דמי ליה דכיון שלא לרה להקנות
 יתום. ואמר ליה אמר' הוה דוקא בקנין
 נ' דאז המקדש את האשה בשער ובר
 חס. הרשב"א ז"ל. ולי נראה דהבא אפי'
 לאחר מיתה (מנחות נה:) ואידי דקא פליג
 פליג ליהו מורד מותר ב' דאז אפסקיה
 וכן לא הוה אלא המורה ואסור כן פ'
 ופ"ה אקשינן דאז איזא דקני במזמנא
 וזו ליה סעודהו מוכחת עליו וזי מוכחת
 סעודה דעבדי איזו לבהי דהכי הוא
 עליו דלזוה מדידה מכתבי אכל הבא
 עליו. וחזנין א"ל ר' אליעזר הוי דאמר
 יצי דמחמיר ר' אליעזר בגדריה טפי
 מחבירו אסור ליכנס בחצרו ה"ג נהי
 אה מילתא דבימי. דלפי' ענין דינא
 אסור משום סעודהו מוכחת עליו:
 ולענין

שנהגו להחזיר הסודר ואי בעי תמיס ליה דקני ליה
תנה כלום לא תני לחנויי לנב בדיה;

[illegible]

אמר להקטת מיד בשעת הקהלה
אמר להקטת לו כלל ולא נעמרה המחת
אמר לו קנה בשער זה ע"מ שתקנה
דמי לסודר שקנה בו מיד, וכלל שם
מזה א ואלה קנויה לך אלל לא
תורון הקני ע"מ להקטת ואלל קני
כלל כ"א בשביל שיספוד אביו וא"כ
לכינו: ויפגין א"א ה"א דמחת
מושק ככפלות כסדר דבריו וחור ואמר
תורון ואלל קני

מסורת הש"ס

(א) ולעיל (כ): ויש"ג.
(ב) (לפרש"י והרא"ש צ"ל
דשד"ח כנסתיה לא לנחמיה
וסור). (ג) (ע"א, ד) (דף מז.
ד"ה וסור). (ד) (נ"ק קט.).
(ו) צ"ל משיבת, (ז) צ"ל
והיטע, (ח) צ"ל הכא יט.

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון דהש"ם

גמ' יסנף א"ל וכו'. עין
זכ שנת דף י' ע"ב:

פירוש הרא"ש

[illegible]

גמרי חלל הכא שהבן לא
גמרי חלל הכא שהבן לא